Р Е Ш Е Н И Е
№ 2439

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 13 състав,** в публично заседание на 18.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **515** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Постъпила е жалба от ЕТ И. К.-В. Ш.,ЕИК:030233149 със седалище и адрес [населено място], [улица] ,ет.1 срещу Решение № ПИ-259 от 18.12.2012г. на Директора на ТД на НАП– С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 94-В-1500 от 06.12.2013г. подадена срещу разпореждане за изпълнение на запорно съобщение изх.№ 8563/012/000209/ 26,11,2013г, издадено от П. М.-публичен изпълнител при ТД на НАП-С.. Релевирани са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се претендира отмяната му.Претендира разноски.

Ответната страна – Директора на ТД на НАП , чрез упълномощения си процесуален представител – юрк.И., счита, че атакуваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна.Претендира разноски.

След като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства и след служебна проверка за законосъобразността на обжалвания административен акт и на осн. § 2 от ДР на ДОПК, във вр. с чл. 168 от АПК, настоящият състав на съда приема за установено следното:

Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение изх.№ 8563/012/00020 е издадено на 26,11,2013г от П. М.-публичен изпълнител при ТД на НАП-С..Повод за издаваното му е влязлото в сила на 23,07,2009 Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 02-53-03-2874/14,07,2009год/стр.40,41/ и запорно съобщение по реда на чл.202 ал.2 от ДОПК до ТБ И. АД ,изх.№ 02-53-03-2874/15,07,2009год,получено на същата дата от банката чрез неин служител.Причина за издаването на разпореждането

за изпълнение на запорно съобщение е декларацията на О. В. от 27,06,2011год,че към датата 31,05,2011год В. О. няма вземания от ЕТ И. К.-В. Ш./стр.36/.Няма данни кога жалбоподателят е уведомен за разпореждане за изпълнение на запорно съобщение изх.№ 8563/012/000209/26,11,2013г,издадено от П. М.-публичен изпълнител при ТД на НАП-С..Жалбата срещу него е депозирана на 06,12,2013год с вх.№ 94-В-1500/стр.19,20/.По тази жалба Директорът на ТД на НАП-С. е постановил Решение № ПИ-259/18,12,2013год,с което е оставил същата без уважение.Няма данни кога жалбоподателят е бил уведомен за решението на Директора на ТД на НАП,като жалбата срещу него е депозирана по пощата на дата 27,12,2013год-т.е в законо установения срок.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268 ДОПК, от надлежна страна, чийто законни интереси са били засегнати от издадения от органа индивидуален административен акт с който е извършено действие по принудително изпълнение, което я права процесуално допустима. Разгледана по същество същата се явява неоснователна по следните съображения:Няма спор между страните,че с декларация вх.№ 2553-00-42/1/08,07,2009год ЕТ И. К. –В. Ш. е декларирал,че има задължения към О. В. в размер на 1232378,11лева.Въз основа на така декларираното от жалбоподателя, публичен изпълнител при ТД на НАП издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 02-53-03-2874/14,07,2009год/стр.40,41/ ,с което е наложен запор на вземанията на В. О. от третото задължено лице-ЕТ И. К. –В. Ш. в общ размер 24261,24лв.Постановлението е връчено на пълномощник на жалбоподателя- Е. К./стр.42/ на 15,07,2009год и е влязло в сила на 23,07,2009год.Въз основа на него е издадено запорно съобщение по реда на чл.202 ал.2 от ДОПК до ТБ И. АД ,изх.№ 02-53-03-2874/15,07,2009год,получено на същата дата от банката чрез неин служител. Съгласно чл.206 ал.1 от ДОПК Доколкото в този кодекс не е предвидено друго, запорът и възбраната, наложени за обезпечение на вземането, произвеждат действията, предвидени в чл. 451, 452 и 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, 509, 512, 513 и 514 от Гражданския процесуален кодекс.По конкретно длъжникът няма право да предава дължимите от него суми на В. О. и спрямо тях той има задължението на пазач. Въпреки това обаче жалбоподателят очевидно се е разплатил с О. В. ,доколкото по преписката е налице декларация от управителя на В. О. от 27,06,2011год,че към датата 31,05,2011год В. О. няма вземания от ЕТ И. К.-В. Ш./стр.36/.Т.е по време на висящността на изпълнителното производство срещу В. О. ЕТ И. К.-В. Ш. ,въпреки че е получил постановление за налагане на обезпечителни мерки от 14,07,2009год,с което е наложен запор върху вземанията на В. О.,се е разплатил с О. В. към 31,05,2011,поради което и напълно законосъобразно органът по принудително изпълнение е издал оспореното разпореждане за изпълнение на запорно съобщение изх.№ 8563/012/000209/26,11,2013г и по същество е събрал сумата от 24261,24лв от сметката на ЕТ И. К.-В. Ш. от ТБ И. АД.

С оглед горното съдът намира разпореждането за изпълнение на запорно съобщение изх.№ 8563/012/000209/26,11,2013г,издадено от П. М.-публичен изпълнител при ТД на НАП-С. за законосъобразен административен акт,поради което и жалбата срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и при направено искане за това , на ответника по спора следва да бъдат присъдени и направените по делото разноски в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение трето от АПК, Административен съд – София – град, I отделение, XIII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на ЕТ И. К.-В. Ш.,ЕИК:030233149 със седалище и адрес [населено място], [улица] ,ет.1 срещу Решение № ПИ-259 от 18.12.2012г. на Директора на ТД на НАП– С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 94-В-1500 от 06.12.2013г. подадена срещу разпореждане за изпълнение на запорно съобщение изх.№ 8563/012/000209/ 26,11,2013г,издадено от П. М.-публичен изпълнител при ТД на НАП-С.

ОСЪЖДА ЕТ И. К.-В. Ш.,ЕИК:030233149 със седалище и адрес [населено място], [улица] ,ет.1 да заплати на ТД на НАП, [населено място] сумата в размер на 150 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: